SZABÓ SÁNDOR

Adatok Montágh-puszta rovarfaunájához

A Csongrád-megyei Montágh-pusztán 1994 július 5-én végeztem terepbejárást Endes Mihály és Balogh Péter kutatók kíséretében. Megfigyeléseim az akkor ott jelenlévő ízeltlábú faunára vonatkoznak, amelynek tagjai a nagy meleg és szárazság miatt viszonylag kis fajszámban mutatkoztak. Az ökológiai vonatkozásokról előző cikkemben már beszámoltam (Calandrella, 1994., VIII:1-2.).

Több példányban észleltem a csíkos molyszövőt (Spiris striata), amelynek a puszta ideális biotópot jelentett, jóllehet hazánkban nem számít túlságosan gyakorinak. Hernyója a csenkeszféléket részesíti előnyben, mint tápnövényt.

A hasonló ökológiai fényű sárga szövőből (Endrosa roscida) csupán egy példányt láttam. Ennek hernyója a talajon élő zúzmókkal (Parmelia spp.) táplálkozik.

Jóval gyakoribb volt a réti gyapjaslepke (Pentophera morio), amelynek nősténye szárnyatlan, s a fűszálakra felmászva várakozik a repülő hímekre.

A nagyobb termetű nappali lepkék közül megfigyeltem az évente délről érkező bogáncslepkét (Cynthia cardui). Lárváik bogáncs, aszat és csalán táplálékuk miatt végeredményben hasznos gyompusztítónak számítanak. Gyakori volt a rezeda lepke (Pontia daplidice), amely a szárazság miatt csupán néhány centiméterre megnövő keresztes virágú gyomokra is lerakta petéit. Útmenti bogáncsfoltokon mutatkozott a zöldes gyöngyházlepke (Pandoriana pandora) néhány példánya, gyakrabban pedig a szintén délről terjeszkedő sáfránylepke (Colias croceus).

Achillea tövek virágain láttam díszbogarakat: Anthaxia millefoli, A. nitidula.

Gyakori volt a hollóbogár (Epicauta rufidorsum), miután ez évben Orthoptera gradáció zajlott, s e bogár lárvái a sáskák földbe rakott petecsomóiban fejlődnek.

Két fajjal, a fekete gyalogcincérrel (Dorcadion aethiops) és a ritkább barna gyalogcincérrel (D. fulvum) sikerült találkozni.

A régen kalászba szökött fűféléken helyenként tömegesen mutatkozott az osztrák szipoly (Anisoplia austriaca) és a csőrös szipolypoloska (Aelia rostrata).

A terület leggyakoribb bogara kétségkívül a fekete olajosbogár (Galeruca tanaceti) volt. Néhány napja kelhettek ki, s most megfelelő helyet keresgéltek, ahol nyári nyugalomba merülhetnek, hogy ősszel aktívvá válva lerakhassák petéiket.

Néhány virágzó bókoló bogáncson a nagy fészkesbogár (Crytocephalus sericeus) és a szalagos méhészbogár (Trichodes apiarius) példányait figyeltem meg.

Részletesebb, más aszpektusokra is kiterjedő vizsgálatok minden bizonnyal számos érdekességre derítenek fényt, hiszen a vidék talajtanilag és botanikailag is mozaikosan összetett, amely tény biotópok egész sorát feltételezi.